

Poselství Svatého otce Františka k Světovému dni misií 2015

Draží bratři a sestry,

Světový den misií 2015 se bude odehrávat na pozadí Roku zasvěceného života, který poskytuje podnět pro modlitby a úvahy. Jestliže totiž každý pokřtěný je povolán k tomu, aby vydával svědectví pro Pána Ježíše a hlásal víru, kterou dostal jako dar, platí to zvláště pro zasvěcenou osobu, protože mezi *zasvěceným životem* a *misií* existuje silné pouto. Následování Ježíše, které bylo v církvi určující pro vznik zasvěceného života, odpovídá výzvě vzít na sebe kříž a jít za ním, následovat ho v tom, jak se On odevzdal Otci, v úkonech služby a lásky i ve ztracení života pro jeho znovunalézání. Protože celý Ježíšův život má misijní povahu, i ti muži a ženy, kteří ho následují více zblízka, přijímají úplně stejnou charakteristiku.

Jelikož misijní dimenze náleží k samotné povaze církve, *patří niterně i ke každé formě zasvěceného života* a nelze ji zanedbávat bez toho, že by to nezanechávalo prázdnotu, která zdeformuje jeho charisma. Misie není proselytismem anebo pouhou strategií; misie patří ke „gramaticce“ víry a je něčím nezbytným pro toho, kdo začne naslouchat hlasu Ducha, jenž člověku našeptává „pojď“ a „jdi“. Kdo následuje Krista, nemůže se nestát misionářem a ví, že Ježíš „jde s ním, mluví s ním, dýchá s ním, pracuje s ním. Cítí, že živý Ježíš je s ním uprostřed misijního úsilí“ (apoštol. exhortace *Evangelii gaudium*,266).

Misie je *vášnivou láskou k Ježíši Kristu* a zároveň *vášnivou láskou k lidem*. Když setrváváme v modlitbě před Ježíšem ukřižovaným, poznáváme velikost jeho lásky, která nám dává důstojnost a podepírá nás; a zároveň vnímáme, že láska vycházející z jeho probodnutého boku se rozšiřuje na všechny Boží lid a na celé lidstvo. Právě v tom rovněž cítíme, že On nás chce používat, aby pronikal stále blíže k milovanému lidu (srov. *tamtéž*,268) a ke všem, kdo ho hledají s upřímným srdcem. V Ježíšově příkazu „jděte“ jsou přítomné všechny scénáře a stále nové výzvy pro evangelizační poslání církve. V ní jsou všichni povoláni k hlásání evangelia svědectvím života. A zvláště od zasvěcených se požaduje *naslouchání hlasu Ducha, který je vyzývá, aby šli vstříc velkým misijním periferiím*, mezi národy, k nimž se evangelium ještě nedostalo.

Padesáté výročí vydání koncilního dekretu *Ad gentes* nás vyzývá, abychom znovu četli a meditovali tento dokument, který se stal *pro instituty zasvěceného života velkým misijním impulzem*.

Pro kontemplativní komunity se objevila v novém světle postava sv. Terezie od Dítěte Ježíše, patronky misií, jakožto inspirátorky niterného spojení kontemplativního života s misiemi. Pro mnohé řeholní kongregace aktivního života se misijní touha iniciovaná Druhým vatikánským koncilem uvedla do života díky mimořádné misijní otevřenosti *ad gentes*, často provázené přijímáním bratří a sester pocházejících ze zemí a kultur, s nimiž se setkali při evangelizaci, takže dnes lze hovořit o širokém mezikulturním charakteru zasvěceného života. Právě proto je naléhavě nutné vrátit misijní ideál k jeho centru: k Ježíši Kristu; a k jeho požadavku: úplně se darovat při hlásání evangelia. V tomto směru nemohou existovat kompromisy: *ten, kdo díky Boží milosti přijímá misijní poslání, je povolán, aby žil misijního ducha*. Pro tyto lidi se hlásání Krista na mnoha periferiích světa stává způsobem, jak žít následování Krista, a je náhradou za mnohé námahy a strádání.

Každá tendence odchýlit se od tohoto povolání, i když je doprovázena šlechetnými pohnutkami spojenými s mnoha pastoračními, církevními nebo humanitárními potřebami, se neslučuje s osobním povoláním od Pána ke službě evangeliu. Vychovatelé v *misijních institutech* jsou vyzýváni jednak k tomu, aby jasně a poctivě ukazovali tuto životní a pracovní perspektivu, a

stejně tak aby byli odborníky na rozpoznávání autentických misijních povolání. Obracím se především na mladé, kteří jsou ještě schopni odvážných svědectví a obětavých činů, jež často jdou proti proudu: *nenechte si uloupit sen o skutečné misii*, o následování Ježíše, k němuž bude patřit naprosté sebedarování. Ve skrytosti svého svědomí se zeptejte, z jakého důvodu jste se rozhodli pro misijní řeholní život, a svou připravenost pro jeho přijetí poměřujte tím, čím On je: darem lásky pro službu hlásání evangelia; a pamatujte na to, že hlásání evangelia je, spíše než potřebou pro ty, kdo ho ještě neslyšeli, nezbytností pro toho, kdo miluje svého Mistra.

Misie dnes stojí před výzvou respektovat potřeby všech národů, aby mohly *vycházet ze svých vlastních kořenů a zachovávat hodnoty svých kultur*. Jde o to poznávat a respektovat ostatní tradice a filozofické systémy a každému národu a každé kultuře přiznávat právo na to, aby se za pomoci své vlastní tradice přibližovaly k chápání Božího tajemství a k přijímání Ježíšova evangelia, jež je pro kultury světlem a jejich proměňující silou.

V rámci této komplexní dynamiky si klademe otázku: „Komu se má evangelní zvěst *hlásat přednostně?*“ Odpověď je jasná a nacházíme ji v samotném evangeliu: jsou to chudí, nepatrní, nemocní, ti, jimiž se často pohrdá a zapomíná se na ně, ti, kdo nemají nic na oplátku (srov. *Lk 14,13-14*). Evangelizace určená přednostně jim je znakem Království, které přinesl Ježíš: „Mezi naší vírou a chudými je nedělitelné pouto. Nikdy je nenecháme samotné“ (apoštol. exhortace *Evangelii gaudium*,48). To musí být jasné především lidem, kteří se rozhodli pro zasvěcený misijní život; slibem chudoby si volí následování Krista v tom, co On upřednostňoval, nikoli ideologicky, ale ztotožněním se s chudými tak jako On a životem v jejich každodenních těžkých existenčních podmínkách, při němž se zřikají uplatňování jakékoli moci, aby se stávali bratry a sestrami těch posledních a přinášeli jim radost evangelia a výraz Boží lásky.

Proto, aby zasvěcení žili křesťanské svědectví a byli znamením Otcovy lásky mezi nejmenšími a chudými, je jejich úkolem *napomáhat přítomnosti věřících laiků* v misijní službě. Už Druhý vatikánský koncil prohlašoval: „Laici spolupůsobí v evangelizačním díle církve a účastní se jejího spasitelného poslání zároveň jako svědkové i jako živé nástroje“ (*Ad gentes*,41). Je potřebné, aby se zasvěcení misionáři se stále větší odvahou otevírali těm, kdo jsou připraveni s nimi spolupracovat, aby třeba jen na omezenou dobu získali zkušenost na tomto poli. Jsou to bratři a sestry, kteří si přejí *sdílet misijní povolání zasazené do křtu*. Misijní domy a struktury jsou přirozeným místem pro jejich přijímání a pro jejich lidskou, duchovní a apoštolskou podporu.

Misijní instituce a díla církve jsou plně ke službě těm, kdo neznají Ježíšovo evangelium. Pro účinné dosahování tohoto cíle mají zapotřebí charismat a misijního úsilí zasvěcených, ale také sami zasvěcení potřebují ke své službě nějakou strukturu; ta je výrazem péče římského biskupa o to, aby byla zaručena *koinonia* a aby se spolupráce a synergie stávaly integrální součástí misijního svědectví. Ježíš stanovil jednotu učedníků jako podmínku pro to, aby svět uvěřil (srov. *Jan 17,21*). Taková konvergence není totéž co právnícko-organizační podřízení institucionálním orgánům anebo umrtnění fantazie Ducha, který rodí různost, ale znamená posílení účinnosti evangelního poselství a prosazování oné jednoty úmyslů, jež je rovněž plodem Ducha.

Misijní dílo Petrova nástupce má *univerzální apoštolský horizont*. K tomu má také zapotřebí *mnoha charismat zasvěceného života*, aby tak mohlo obsáhnout široký horizont evangelizace a bylo schopno zajišťovat odpovídající přítomnost na hranicích i v dosažených oblastech.

Draží bratři a sestry, vášní misionáře je evangelium. Svatý Pavel mohl prohlašovat: „Běda mi, kdybych ho nehlásal“ (*1 Kor 9,16*). Evangelium je pro každého člověka zdrojem radosti, osvobození a spásy. Církev si tento dar uvědomuje, a proto ji nikdy neunaví neustále všem hlásat „to, co bylo od počátku, co jsme slyšeli, vlastníma očima viděli“ (*1 Jan 1,1*). Posláním služebníků slova – biskupů, kněží, řeholníků i laiků – je uvádět všechny bez výjimky do osobního vztahu s Kristem. Na obrovském poli misijní činnosti církve je každý pokřtěný povolán, aby co nejlépe, podle své osobní situace, prožíval své osobní nasazení. Velkorysou odpověď na univerzální povolání mohou poskytovat zasvěcení muži a zasvěcené ženy prostřednictvím intenzivního života modlitby a spojení s Pánem i svou osobní spásonosnou obětí.

Panně Marii, Matce církve a vzoru misijního života, svěřuji všechny, kdo v každém životním stavu spolupracují při hlásání evangelia *ad gentes* anebo na vlastním území, a ze srdce uděluji každému apoštolské požehnání.

Ve Vatikánu 24. května 2015, na slavnost Seslání Ducha Svatého

FRANTIŠEK